

Hồi 15**ĐẾN QUÂN SƠN QUYẾT LẦN ĐẦU VẾT
CHẠM KẼ THÙ PHẬT LỘ THẦN UY**

Trời đang vào đông, người người ít đi ra ngoài, đó là điều dễ hiểu. Và càng dễ hiểu hơn khi bây giờ đã là chính ngọ, nhưng số thực khách bước vào những phạm điểm lớn thật hiếm hoi.

Ở phạm điểm Ân Thiên, một phạm điểm to lớn nhất ở đất Quân Sơn này cùng đang lâm hoàn cảnh tương tự.

Dân ngụ cư nếu vì sợ cái rét phải ru rú ở nhà, không màng nghĩ đến việc hưởng dụng những thức ăn ngon nổi tiếng của phạm điểm Ân Thiên thì còn trông mong gì sẽ có nhiều khách vãng lai tìm đến.

Bọn tiểu nhị do có ít việc làm lên cứ tha hồ mà đầu lảo.

Chúng không cần biết vị Thất lão gia chưởng quầy đang méo mòi méo mặt vì lượng thu nhập hôm nay sẽ không thể cao hơn một hai ngày vừa qua.

Cũng vậy, bọn tiểu nhị cũng bỏ ngoài tai những lời lầu bầu của Thất lão gia, do chúng đã nghe mãi đến thuộc nằm lòng.

Nào là:

- Thật là chán! Ai ai cũng nằm ở nhà, bữa ăn thì cơ được chẳng hay chớ, làm người mà chẳng thiết gì đến cái ăn là đệ nhất khoái thì thà chết cho xong.

Hoặc là:

- Chỉ có bọn tửu điểm là tha hồ nhặt bạc. Càng lạnh bọn thực khách càng uống nhiều, hễ uống say chúng ngã lăn quay ra ngủ. Đã có sẵn chỗ ngủ nghỉ qua đến chúng sợ gì? Hừ! Ngủ dậy lại uống, uống say lại ngủ. Bọn họ nào biết nếu họ không còn tí ngân lượng nào, bọn tửu điểm bất nhân sẽ tống họ đi bất luận bên ngoài tuyết rơi nhiều hay ít.

Và sau một loạt những lời lầu bầu đó bọn tiểu nhị thừa biết thế nào Thất lão gia đứng buông ra một câu mà trăm lần y một, đó là lời kết thúc:

- Cứ vắng khách như thế này, lão Thất ta đến chết mất. Hỡi ôi!

Nhưng tiếng than oán của Thất lão gia lần này không ngờ lại có kết quả.

Một tên tiểu nhị bỗng nhìn ra cửa và hô hoán:

- Có khách đến!

Thất lão gia bán tín bán nghi:

- Thật không Tiểu Cửu? Người đùa cợt với ta không xong đâu?

Tiểu Cửu đưa tay chỉ ra ngoài:

- Tiểu nhân không đùa! Có người đang đến thật kìa.

Bọn tiểu nhị lập tức có dịp lao xao:

- Hay quá! đã có hai tửu quán bị vị khách đó bỏ qua rồi.

- Điều lành rồi đây! Không uống nhất định phải ăn.

Thất lão gia tuy mừng nhưng vẫn còn lo ngại:

- Vị tất đã như bọn người nói. Hãy còn một tửu điểm nữa. Biết đâu người đó sẽ vào nơi vừa có chỗ nghỉ lưng vừa có rượu uống?

Nhưng Tiểu Cửu lại kêu lên:

- Không phải! Người đó tuy có đưa mắt nhìn vào tửu điểm nhưng vẫn tiếp tục lê chân bước.

Thất lão gia kinh ngạc:

- Lê chân? Người muốn nói đến bọn khát thực vì quá đói nên không thể bước đi bình thường?

Tiểu Cửu chưa kịp đáp một tên tiểu nhị khác vừa chạy đến cửa để đưa đầu nhìn ra đã kêu lên:

- Không phải bọn khát thực nhưng cách đi của người này lạ lắm.

Thất lão gia vừa mở miệng định hỏi thế nào là lạ thì những thanh âm lạ tai ở bên ngoài đã vọng vào.

Phụp! Sột!

Phụp! Soạt!

Tiểu Cửu vừa quay vào vừa nhăn nhó:

- Chỉ là một gã thọt, tay chống kiếm chân lê dài dưới tuyết. Đừng trông mong rồi sẽ có một bữa ăn thịnh soạn.

Nhưng, Thất lão gia vẫn toét miệng cười:

- Có người đến là may rồi. Có thể đây là điềm lành, sau người thứ nhất tất sẽ có người thứ hai rồi người thứ ba. Hề... hề...

Tên tiểu nhị khi nãy đã tranh tiếng với Tiểu Cửu bỗng chạy đến chỗ Thất lão gia:

- Người này lạ lắm, Thất lão gia. Dường như y cố tình tìm đến phạm điểm này. Tiểu nhân nhìn thấy y cứ đưa mặt ngó lên cao.

- Ngó lên cao? Là ngó tiêu ký của chúng ta?

Tên tiểu nhị chưa kịp đáp một âm thanh nhỏ nhỏ liền vang lên:

- Tại hạ không phải khát thực! Tại hạ cần một bữa cơm, có rượu càng tốt vì trời quá lạnh. Tại hạ có thừa ngân lượng để trả, chư vị yên tâm.

Ngay sau đó, tiếng những nén bạc chạm nhau vang lên, do vị thực khách quá dị vừa lắc đi lắc lại túi ngân lượng.

Thất lão gia hấp háy mắt bảo tên tiểu nhị nọ:

- Gì thì gì, có bạc là có tất cả. Người hãy ra hỏi xem khách dùng gì.

Lúc đó, tiểu tử thọt đã tự ý ngồi vào bàn thanh kiếm vẫn còn giữ trong tay.

Tên tiểu nhị nọ chưa kịp bước ra hỏi khách, như Thất lão gia vừa dặn, từ phía sau bỗng có tiếng chân người dồn dập bước mau.

Tên tiểu nhị ngỡ có người tranh phần vội quay đầu nhìn lại.

Thế nhưng đó chỉ là một vị khách khác. Có điều lạ là không hiểu sao vị khách này lại đi vào phạm điểm bằng lối sau.

Nếu tên tiểu nhị cảm thấy lạ chỉ có một thì Thất lão gia lại cảm thấy lạ đến mười.

Cả hai chưa ai kịp hỏi, vị khách kia bất ngờ xòe tay, cố ý đưa vào mắt Thất lão gia một vật gì đó lóng lánh sáng. Thần sắc của Thất lão gia chợt ngưng đọng và sau đó có phản ứng thật khác thường.

Thất lão gia vừa khom người vừa di chân lùi dần về phía sau.

Những diễn biến này đương nhiên được tiểu tử thọt nhìn thấy tất cả.

Giọng nói nhỏ nhẹ khi nãy của tiểu tử thọt bỗng biến mất, thay vào đó là những âm sắc lạnh tanh được tiểu tử thọt ngắn gọn thốt ra:

- Đứng lại!

Thất lão gia đang từ từ bước lùi, tiếng rít lạnh lùng của tiểu tử thọt không ngờ lại có tác động khiến Thất lão gia đột nhiên xoay người bước đi như chạy.

Thịch thịch thịch...

Bóng nhân ảnh của tiểu tử thọt đột nhiên hoa lên.

Vút!

Vị khách vừa xuất hiện từ lối sau cũng chớp động bóng nhân ảnh nhưng lại kèm theo tiếng quát:

- Người đi đâu khỏi tay ta? Lui mau!

Vù... Vù...

Trước bóng chưởng ảnh bất ngờ xuất hiện phong kín lối đang lao đi, tiểu tử thọt thản nhiên vùng kiếm:

- Đâu dễ như vậy. Xem đây!

Véo... Véo...

Vù...

Ầm!

Tiếng chấn kinh càng góp phần làm cho lũ tiểu nhị vốn đang thất kinh vì trận động thủ bất ngờ càng thêm hoảng sợ.

Chúng đồng thanh kêu hoảng:

- Ôi chao! Sao mấy người lại đánh nhau?

- Nguy rồi! Không ngờ lại gặp bọn đạo tặc

- Mau đi báo quan nha. Bọn đạo tặc càng lúc càng lộng hành, không xem vương pháp ra gì.

Tiểu tử thọt tuy kịp lúc hóa giải ngọn chưởng nọ nhưng vì thế phải phần nào chậm chân tạo cơ hội cho Thất lão gia chạy mất hút vào phía sau phạm điểm.

Đang lưỡng lự, nửa muốn đuổi theo Thất lão gia nửa muốn cùng địch thủ bất ngờ xuất hiện giao chiến, tiểu tử thọt bỗng kinh ngạc vì những diễn biến đang tiếp tục xảy ra.

Đó là những diễn biến thoát trông không thể nào hiểu được ngay.

Nhân vật vừa phát chưởng ngăn cản tiểu tử thọt bỗng dung bật lao đến lũ tiểu nhị.

Y quát:

- Bọn người đâu cần phải nhốn nháo! Nằm xuống tất cả nào!

Vút!

Vù... Vù...

Một bóng chưởng kinh liên xuất hiện, phủ chụp lấy toàn bộ lũ tiểu nhị gồm bốn tên.

Chợt hiểu đây là hành vi sát nhân diệt khẩu, tiểu tử thọt lập tức chống kiếm lao đến:

- Người ác độc đến thế sao? Xem kiếm!

Vút!

Véo... Véo...

Nhưng tất cả đã quá muộn!

Ầm!

Oa! Oa! Oa! Oa!

Đưa xong bốn tên tiểu nhị không hề biết võ công vào nơi chín suốt, nhân vật độc ác nọ lúc bấy giờ mới xoay người, đối diện với kiếm quang của tiểu tử thọt:

- Người cũng không mất phần đâu! Tiếp chưởng!

Vù...

Ầm!

Lần này tiếng chạm kinh không hề ngăn cản đà lao đến của tiểu tử thọt. Kiếm của y lại loáng lên:

- Hóa ra đây là chân tướng thật sự của Hào Phú Vương. Càng tốt! Ta không cần nường tay nữa! Đỡ!

Véo...

Ngọn kiếm của tiểu tử thọt vừa chớp động bỗng ở phía sau có tiếng quát:

- Hãy nhìn lại nào, tiểu tử. Kéo có hối cũng không kịp.

Có tiếng quát tất có người xuất hiện.

Và người vừa xuất hiện nếu muốn nói như thế tất phải có nguyên do.

Tiểu tử thọt nghi ngại, vừa thu chiêu vừa quay lại để nhìn.

Không nhìn còn đỡ vừa nhìn qua tiểu tử thọt phải kinh tâm.

Người xuất hiện không chỉ một hoặc hai người.

Chúng khá đông, nếu tính luôn kẻ vừa cùng tiểu tử thọt động thủ, chúng có đúng mười một người.

Nhưng tiểu tử thọt như chỉ nhìn thấy người vừa lên tiếng phát thoại. Đó là nhân vật đáng được tiểu tử thọt quan tâm qua câu đang nói:

- Bát Tý Cuồng Đao Tạ Linh Oai?

Nhân vật được tiểu tử thọt gọi là Bát Tý Cuồng Đao Tạ Linh Oai cũng tỏ ý nhận ra tiểu tử thọt:

- Vậy mà ta ngỡ Khổng Dung bấm báo sai, dung mạo của Cơ Thạch người quả nhiên giống Cơ Vĩnh. Chỉ tiếc rằng...

Cơ Thạch, tiểu tử thọt khẽ chớp mắt:

- Người tiếc vì sáu năm trước không thể giết ta?

Tạ Linh Oai chột đỏ mặt:

- Lần đó nếu ta không lầm kế Từ Khắc Kim, liệu người còn có cơ hội diễn võ giương oai, giả thần giả quỷ như hôm nay không?

Cơ Thạch nghi hoặc:

- Thế nào là giả thần giả quỷ? Người ngỡ ta chỉ là hồn ma bóng quế?

Đắc ý vì có dịp làm cho Cơ Thạch hoang mang, Tạ Linh Oai cười khanh khách:

- Người hãy còn sống, ta biết. Người là Cơ Thạch, ta đã nhận ra. Nhưng tiếc thay, kiếm của người không phải là Khoái kiếm như Khổng Dung đã bị người lừa. Chẳng phải người đang giả thần giả quỷ là gì? Ha... ha...

Bị Tạ Linh Oai nhìn ra chân tướng, Cơ Thạch tuy động dung nhưng vẫn giữ thái độ thản nhiên:

- Tuy không phải Khoái Kiếm nhưng cuối cùng người cũng bị ta lừa, đến phải xuất đầu lộ diện.

Tạ Linh Oai nhún vai:

- Ta không bị người lừa. Trái lại, ta muốn xuất hiện để thu thập người. Người quả là đại đột, nghe Khổng Dung điểm chỉ cho địa điểm này lập tức tự đâm đầu vào cạm bẫy.

Cơ Thạch bĩu môi:

- Phản thực hoàn hư, hư hư thực thực. Nghe người nói, chứng tỏ người tuy cao niên kỷ nhưng lại quá ngây ngô đã lầm kế dẫn dụ của ta mà vẫn giương giương đắc ý.

Tạ Linh Oai nghi nghi hoặc hoặc:

- Ta lầm kế của người? Kế gì?

Cơ Thạch bật cười vang:

- Ha... ha... ha...! Được ta sẽ nói. Kéo khi người chết phải làm ma hồ đồ. Nghe đây, phải chẳng sáu năm trước người vì sợ Hủ Thi Độc của Tam Yêu Miêu Cương nên vẫn tiếc rẻ đã để ta thoát mạng?

Tạ Linh Oai cảm phần:

- Nếu Từ Khắc Kim để ta tìm ra tung tích nhất định y sẽ bị ta phân thân trăm mảnh.

Cơ Thạch ung dung:

- Sáu năm qua không lúc nào ta không nghĩ, phải chăng người cũng như Cổ Thống, Văn Tường đều bị Hào Phú Vương dùng kim ngân sai khiến? Vì muốn minh bạch điều này, với một mẹo nhỏ ta đã buộc Khổng Dung nói ra một địa điểm có liên quan đến Hào Phú Vương.

Tạ Linh Oai giật mình:

- Là nơi này?

Cơ Thạch lạnh giọng:

- Chính là nơi này! Và với việc người xuất đầu lộ diện, những gì ta nghi ngờ đều là sự thật. Không ngờ đứng phía sau phe hắc đạo Hoài Giang lại là Hào Phú Vương, một nhân vật không ai dám nghĩ cũng là nhân vật thuộc giới giang hồ.

Tạ Linh Oai có phần thất sắc:

- Ta là ta, Hào Phú Vương là Hào Phú Vương. Ta vì Khổng Dung nên đến đây để trả thù. Kẻ nào dám nói ta bị Hào Phú Vương sai khiến?

Cơ Thạch trầm sắc mặt:

- Điều đó ngươi hãy để dành nói với Hào Phú Vương. Những gì cần biết, ta biết đã đủ. Tạ Linh Oai! Ngươi là kẻ trực tiếp hạ sát song thân ta. Ngươi mau tự bảo vệ. Giờ đến tội của ngươi đã đến. Tiếp chiêu.

Cơ Thạch tung người lao đến và tận lực phát kiếm.

Vút!

Véo... Véo...

Tranh biện không lại miệng lưỡi Cơ Thạch, Tạ Linh Oai trút hận vào đại đao vừa được khoa lên:

- Liệu ngươi có đủ bản lĩnh để bắt ta đền tội không? Đỡ!

Vụt... Vụt

Dùng đại đao phạt nhanh hai thức, Tạ Linh Oai như muốn thử qua tỷ lực của Cơ Thạch.

Cơ Thạch nào ngại cứng chạm cứng nên vẫn giữ nguyên chiêu thức.

Kiếm và đao chạm nhau tóe lửa.

Choang! Choang!

Nhìn cước bộ của Cơ Thạch không mấy vững vàng Tạ Linh Oai chế giễu:

- Đã không phải Khoái Kiếm, ngươi còn bị thọt chân! Ngươi tự đánh giá ngươi quá cao rồi đấy. Nằm xuống!

Vụt... Vụt...

Phát hiện trong chiêu đao của Tạ Linh Oai đang tiềm tàng toàn bộ nội kình, Cơ Thạch bỗng làm Tạ Linh Oai sững người khi đột nhiên tung mình lao lên:

- Một lần nữa ngươi lại lầm kế của ta. Hãy xem đây!

Vút!

Cơ Thạch lẳng không lao đến và bắt đầu vây hãm Tạ Linh Oai vào vòng kiếm quang.

Véo... Véo...

Tạ Linh Oai chuyển hướng đại đao, miệng cười lớn:

- Tự đâm đầu vào chỗ chết mà gọi là kế sao? Xem này! Ha... ha...

Vụt... Vụt...

Choang! Choang!

Nhìn Cơ Thạch không hề bị thảm bại, trái lại Cơ Thạch còn thần tốc hơn, vừa lẳng không xoắn qua Tạ Linh Oai vừa hoa nhanh hữu kiếm. Tạ Linh Oai động nộ triển khai cuồng đao:

- Kể ra người cũng có đôi chút bản lĩnh. Nhưng so với ta thì...! Đỡ!

Vụt... Vụt...

Danh xưng Bát Tý Cuồng Đao không phải Tạ Linh Oai ngẫu nhiên mà có được.

Vừa quát xong, khắp người Tạ Linh Oai như chỗ nào cũng có ánh đao quang lấp lánh.

Điều này khiến ai khác thoát nhìn vào phải ngỡ Tạ Linh Oai có đến tám cánh tay và mỗi tay là một thanh đại đao đang cuồng nộ.

Cơ Thạch liền đẩy nhanh tốc độ trận chiến.

Véo... véo

Bóng kiếm và bóng đao liền hòa quyện vào nhau không thể phân biệt đâu là đao và đâu là kiếm.

Và những thanh âm cuồng nộ vang ra càng lúc càng nhiều.

Choang! Choang!

Ầm!Ầm!

Mãi không thấy Cơ Thạch chạm chân vào đất để lấy đà hoặc đổi hơi, Tạ Linh Oai nghi hoặc:

- Người đã tự đả thông sinh tư Huyền Quan nên chân khí liên miên bất tuyệt?

Vẫn xoắn chặt lấy người họ Tạ, Cơ Thạch bảo:

- Những điều người kinh ngạc hãy còn nhiều. Tốt hơn hết, người nên dồn sức để chi trì sinh mạng. Đỡ!

Đã vận dụng toàn bộ sở học rồi, Tạ Linh Oai không thể không có cảm nhận Bát Tý Cuồng Đao của y chưa đủ uy lực để hạ sát Cơ Thạch.

Nghe Cơ Thạch nói thế Tạ Linh Oai phần nộ:

- Người chớ vội đắc ý! Phát động kiếm trận. Đừng để tiểu tử có cơ hội đổi hơi.

Như chỉ chờ có thế, mười tên ở bên ngoài lập tức lao vào.

Bốn đại đao, sáu thanh kiếm, tất cả cùng một lúc vũ lộng tạo thành những màn đao quang đan xen vào nhau, như không muốn Cơ Thạch có bất kỳ chỗ hở nào để đặt chân xuống.

Biết rõ dụng ý của họ Tạ, Cơ Thạch vẫn tiếp tục đảo người, miệng cười liên tục:

- Người lại lầm nữa rồi. Cũng đúng thôi. Xem đây! Ha... ha...

Thân hình của Cơ Thạch liền lảo nhão không xoay chuyển, thoát lao về phía đông thoát hiện ra phía tây, lúc chuyển về phía bắc lúc đổi xuống phía nam.

Người di chuyển đến đâu bóng kiếm theo đến đó.

Véo... Choang!

Véo... Choang!

Nhưng Tạ Linh Oai bỗng ngoác miệng cười dài:

- Là ai lằm kè của ai rồi người sẽ biết. Lục Kiếm Hợp Nhất! Đánh! Ha... ha...

Sáu tên cầm kiếm bất ngờ dịch chuyển cùng một lúc phát động kiếm chiêu.

Véo... Véo...

Véo...

Cơ Thạch bị kiếm quang công kích hạ bàn ở tám phương tứ hướng, phải uốn người bật lên cao:

Vút!

Lập tức có tiếng Tạ Linh Oai thình nộ:

- Mau bám theo, Đao Quang Tứ Tượng!

Bốn tên thủ đại đao lập tức tung người nhảy lên, vượt khỏi đầu bọn Lục Kiếm, quật đao vào bóng hình Cơ Thạch.

Vụt... Vụt...

Không ngờ Tạ Linh Oai lại nghĩ ra đấu pháp này, Cơ Thạch giận dữ loang tròn thanh kiếm:

- Xuống!

Véo... Choang!

Véo... Choang!

Tiếng kim thiết vừa va vào nhau một mệnh lệnh khác của Tạ Linh Oai cũng vang lên:

- Phi kiếm! Ném!

Bọn Lục kiếm liền nhất tề ném kiếm lên.

Vù...

Vù...

Bị sáu thanh thanh kiếm ném từ dưới lên như sáu ngọn ám khí lợi hại, Cơ Thạch lập tức rơi vào tình thế chí nguy.

Động sát cơ Cơ Thạch chợt co người đưa ngược chân lên cao, đầu hướng xuống dưới.

Tả chưởng của Cơ Thạch bỗng xuất hiện quạt thẳng vào sáu thanh kiếm vừa vịn lao đến:

- Là bọn người muốn chết. Xem chưởng!

Ào... Ào...

Đang lao đi với lực đạo khá mạnh sáu thanh kiếm bị chưởng kinh của Cơ Thạch cản lại phải ngập ngừng một thoáng.

Sau một sát na ngập ngừng sáu thanh kiếm như bị một lực tác động ngược lại bỗng đổi hướng lao, cắm xuống dưới.

Vù... Vù...

Bọn Lục Kiếm đứng phía dưới đang trông chờ nhìn thấy cảnh Cơ Thạch bị loạn kiếm phân thân, trước cảnh ngộ quái dị này, chúng chỉ biết há hốc mồm và đứng yên.

Tạ Linh Oai tuy đang thất kinh không ném gì bọn Lục Kiếm nhưng vẫn kịp thời trấn tĩnh để hồ hoán:

- Còn không mau chạy?

Sực tỉnh bọn Lục Kiếm chạy tóa ra.

Đúng lúc đó bọn Tứ Tượng Dao cũng vừa hết đà rơi xuống.

Đoán biết trước bọn này tất sẽ va vào bọn kia và thế là sẽ có cơ hội tốt cho Cơ Thạch nếu Cơ Thạch thật sự có đủ năng lực để không bỏ lỡ cơ hội, Tạ Linh Oai vội lao vào.

- Không ngờ người lại có bản lĩnh cao minh đến vậy! Đỡ!

Vút!

Vụt... Vụt...

Sát cơ của Cơ Thạch đang còn, trường kiếm bất ngờ bị Cơ Thạch chuyển qua tay tả và hữu chưởng của Cơ Thạch đã đến lúc xuất hiện:

- Nạp mạng.

Vù... Vù...

Những ánh đao quang của Tạ Linh Oai vừa mới hình thành, thấy bóng chưởng của Cơ Thạch không những chỗ nào cũng có mà còn có cảm giác mơ hồ, đó là một loại tuyệt học kinh nhân hải tặc nên lập tức cuộn mình thối lui.

Vút!

Và những chưởng tay mang sắc màu trắng của Cơ Thạch cứ thế lao thẳng vào bọn Lục Kiếm, Tứ Tượng Dao.

Ầm! Ầm!

Oa! Oa!

Nhìn bọn đối phương nhanh chóng bị thảm tử Cơ Thạch tuy đang giận cũng phải ái ngại và nguôi đi phần nào.

Tuy nhiên, khi phát hiện Tạ Linh Oai đã mất hẳn bóng dáng, Cơ Thạch lại giận dữ tung người tìm kiếm:

Vút!

Tạ Linh Oai đã tẩu thoát, Cơ Thạch chỉ tìm được thi thể đã giá lạnh của lão Thất chưởng quầy.

Phần hận trước hành vi sát nhân diệt khẩu của bọn Tạ Linh Oai, như không muốn Cơ Thạch tiếp tục lần theo dấu vết thối rữa nào của thân phụ, Cơ Thạch những muốn tung chưởng phá nát phạm điểm Ân Thiên.

Nhưng sắc mặt của Cơ Thạch bỗng thay đổi.

Điểm nhẹ một nụ cười thần bí, Cơ Thạch lao đi!

Vút!

o0o